

[Sønderup.]

deling, og kun eet Punkt, een Tolvtedel, beskæftiger sig med Eksport, som dog maa være det fundamentale Udgangspunkt for et fattigt Land som vort. Men dertil kommer, at det eneste positive, man siger om denne Eksportoffensiv, er, at den fortrinsvis skal tage Sigte paa Hummer, Østers, Konserver og lignende Ting. Det lyder let og simpelt, og det faar næppe store vælgermæssige Konsekvenser. Selvfølgelig skal vi ogsaa eksportere Østers og Hummer, men ærligt talt, tror de Herrer selv for Alvor paa, at dette i sig selv meget begrænsede Omraade betyder ret meget? Tror man virkelig for Alvor, at det paa et Tidspunkt, hvor den fattige Verden hungrer efter dagligdags solide Fødevarer, er muligt at skabe, saa det betyder noget, en Eksport af saa luksusbetonet Karakter som Hummer og Østers og Konserver? Ja, for tror man det, tror man virkelig for Alvor det, saa forstaar jeg i og for sig bedre den undertiden noget abstrakte Vurdering og Opstilling af forskellige Problemer.

I den Eksport- og Importplan, som Regeringen for nogen Tid siden forelagde Partierne, og som den højtærede Handelsminister gjorde Rede for under Vareforsyningslovens Behandling, har man prøvet paa over for Befolkningen at redegøre for Forholdene. Man har foretaget en skønsmæssig Beregning af vore Eksportmuligheder og har ikke i mindste Maade tilsigtet at tilsløre noget som helst. Man lægger Kortene paa Bordet og gør Stillingen op i hele dens alvorlige Omfang og med de fulde Konsekvenser, saa Befolkningen kan se, hvad det er for en Situation, vi befinder os i. Man siger, hvilken Købekraft der efter al Sandsynlighed staar til Raadighed for os, og man gør Rede for, hvorledes man tænker den anvendt, for at man kan faa tilgodeset alle de forskellige Hensyn paa bedst mulig Maade.

Man kan selvfølgelig have afvigende Meninger om Enkelthederne i denne Plan, det er en Sag for sig, men jeg maa afgjort hævde, at man, som det sig hør og bør i en saadan Situation, har gjort Rede for de eksportmæssige Forudsætninger, som skal danne Basis for Planen i det hele taget, men dernæst ogsaa har beskæftiget sig med den almindelige Fordeling. Det, der imidlertid er den store Forskel paa Regeringens og Socialdemokratiets Eksport- og Importplan eller Balanceplan, hvad man nu vil kalde den, er det, at vi tager Spørgsmaalet op til en til Bunds gaaende Undersøgelse, medens man fra socialistisk Side kun beskæftiger sig med det, som vedrører den indre For-

deling, og stiller baade dette og hint i Udsigt.

Lad mig saa gentage, ogsaa ved denne Lejlighed — det lader til, at det er nødvendigt —, at denne Eksport- og Importplan har ingen Forbindelse med Valutapuklen som saadan. Balanceplanen er Udtryk for, at vi ikke fortsat i det Omfang, som man har kunnet det tidligere, kan købe paa Kredit og ad den Vej stadig i forøget Tempo oparbejde vore Raastofreserver. Men det er fortsat min Opfattelse, at det var heldigt, at vi, medens vi kunde det, fik vore Varelagre suppleret og netop ved Hjælp af det Overtræk, som Puklen er Udtryk for og Vidnesbyrd om, fik Varer til Landet paa et Tidspunkt, hvor de var billigere, end de vilde have været, havde vi først købt dem i Dag. Man kunde ikke med Rimelighed forvente, at den løbende Eksport skulde dække den løbende Import og saa desforuden inddække den Reserve af Raastoffer, som er fornøden, saafremt Virksomhederne skal holdes i fuldt Sving, hvad den beskæftigelsesmæssige Situation viser har været Tilfældet.

Man har sagt, at nogle af de Varer, vi fik, var af daarlig Kvalitet. Det er muligt, at det nu og da har været Tilfældet, men til Trods herfor er der ikke den fjerneste Tvivl om, at de har afhjulpet Savn og Mangler baade her og der. At der ogsaa skulde blive Tale om Udbud af Kvalitetsvarer, var der sikkert ikke mange uden for Socialdemokraternes Kreds, der regnede med. Man skrev i Januar Maaned 1945, at man med Rimelighed kunde forvente Kvalitetsvarer, og vi var saa heldigt stillet, at vi havde Pengene at købe for. Det lyder unægteligt besynderligt, at man kunde tro, at der, efter at Verden havde været i Krigstilstand i 5—6 Aar, skulde være Udsigt til stor Tilførsel af Kvalitetsvarer. Og hvad det angaar, at vi havde Pengene, er det jo betimeligt at pege paa, at det Beløb, vi havde til gode, kun androg, saa vidt jeg husker, 200 Mill. Kr., og det er ikke noget særlig imponerende Beløb i vore Tider, naar man skal komplettere et fuldstændig udgaet Varelager. Reelt havde vi nok 200 Mill. Kr. til gode i England paa det Tidspunkt, men det faktiske Forhold er dog, at den samlede Eksportmængde, som i Aaret 1945 stod til vor Raadighed, kun udgjorde 900 Mill. Kr.; den steg i 1946 til 1 600 Mill. Kr., og for Aaret 1947 er der Grund til at antage, at den vil komme til at ligge omkring 2 400 Mill. Kr.

Der har ogsaa fra Oppositionens Side været gjort Forsøg paa at mistænkeliggøre Arten af vor Import. Efter den statistiske